

มองสังขารผ่านไปถึงซึ่งมวลไม้
วนเวียนวายในสายวัฏสงสาร
โลกเปลี่ยนทุกสิ่งสงบนิ่งอยู่ในฉาน
อยู่ในศานตีสุขทุกวันคืน
หล่อหลอมรวมในทุกแรงบันดาลใจ
ปลุกปล่อยให้ภายในได้ตื่นพื้น
ลบจาบัลย์แล้วลุกขึ้นเพื่อหยัดยีน
ให้กลายเป็นหนึ่งโนสัจญาณ
ทงง โคตรชมภู

๒ สิงหาคม ๒๕๖๒

(ภาพผลงาน “บัวในรุ่งอรุณ ๒” เทคนิคสีน้ำมัน)

ทนาง โคตรชมภู มนุษย์ผู้หัวใจไม่ยอมแพ้

พิมพ์ครั้งแรก กันยายน ๒๕๖๒

บรรณาธิการ ปรีดา ข้าวบ่อ

กองบรรณาธิการ นิตยสารทางอีสาน

แบบปก เกษมสุข ตันติทวีโชค

รูปเล่ม คณศณัฎฐ์ สิมลาโคตร

พิสูจน์อักษร จำปา ภูกระแต

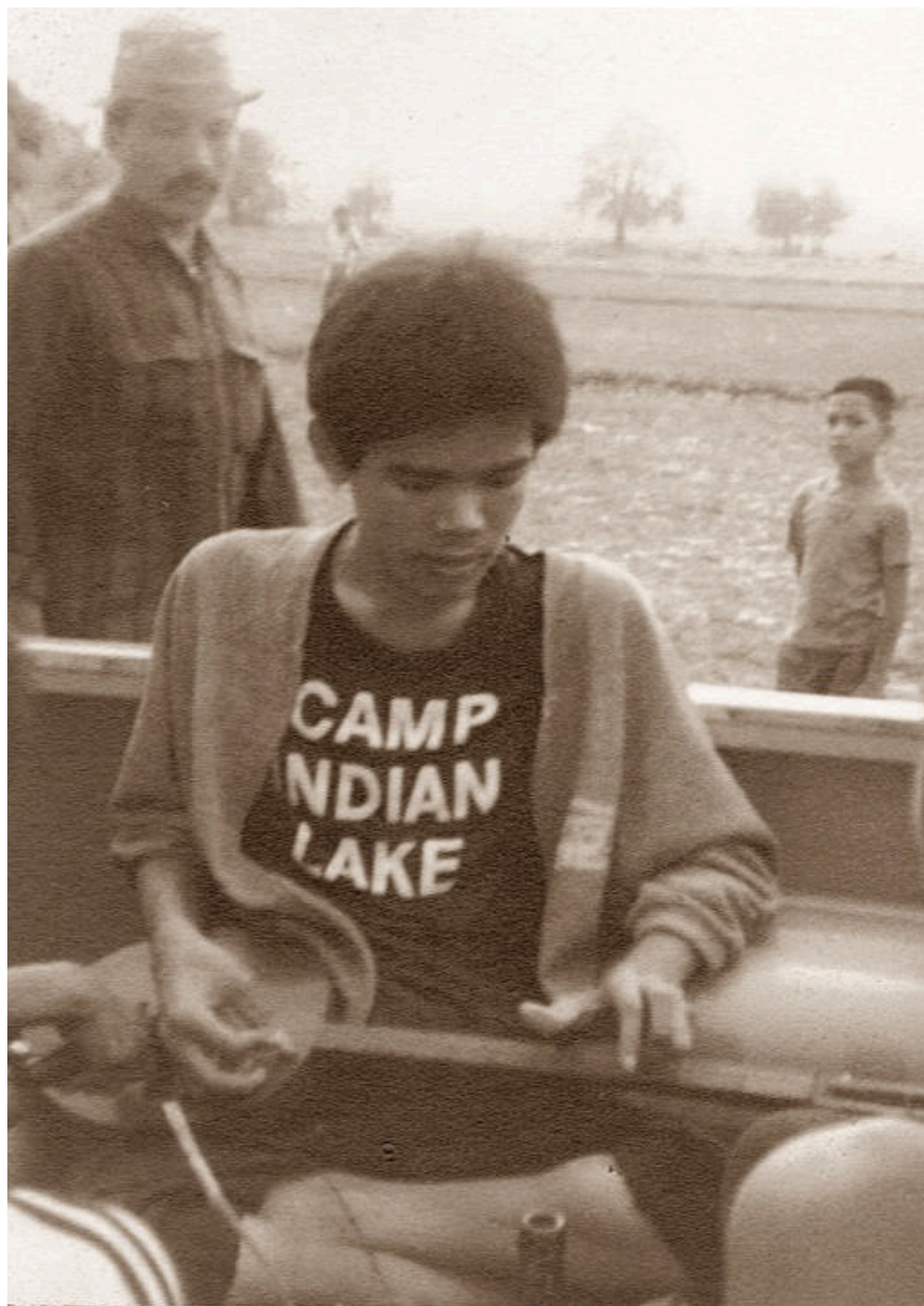

“ทหนงเกิดมาเพื่อให้เราจดจำ
ระลึกถึงตลอดไป”

ลาว คำหอม

(ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์)

สุขกับฝันอยู่กับฝันสู่สรรค์สร้าง
ทะนงทางทะนงตนคนทำศิลป์
สงบนิ่งตั้งบ้ำอย่างกวินทร์
และโอบบิณอย่างนกวิหคณาน

พูดแต่น้อยถ้อยทีวจีทัก
คงมีแต่ความรักใช้หักหาญ
แม้มือไม้ไร้แรงแต่้มแต่งงาน
ศิลปการปากคาบภาพพิไล

สุรชัย จันทิมาธร
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพราะศรัทธาฉันจึงมีอยู่

คนบางคนดำรงคงคุณค่า
ให้หลายคนศรัทธาและนับถือ
คนบางคนยืนหยัด เป็น อยู่ คือ
แม้ชีวิตจะแย่งยึดกับความตาย

คือ “ทนง โคตรชมภู” ผู้วาดโลก
ผู้หาญกล้าทำโชคชะตาหมาย
เส้นชีวิตใครลิขิตวาตระบาย
ใครแต้มสีปาดป้ายให้ทนง

ให้ “ทนง” องอาจวาดคุณค่า
ด้วยความรักศรัทธาอันสูงส่ง
โลกจึงงามความหวังยังอยู่ยง
ให้หลายคนหยุดตรงอีกครั้งครา

จึงความงามสุนทรีย์แห่งชีวิต
อยู่ในรูปนิรมิตแห่งความกล้า
ในอุ่อวลลมหายใจในศรัทธา
ชื่อ “ทนง” จึงทรงค่าให้จดจำฯ

ไพฑูรย์ ธีัญญา

(ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ และนักเขียนซีไรต์)

ทอง โคตรชมภู
'บุญทิ้งผู้พิการกาย' แห่ง 'หัวใจที่ไม่ยอมแพ้'
ปากคาบพู่กัน บันดาลมหัศจรรย์ชีวิตแห่งศิลปะ

‘วัยเด็กถือเป็นช่วงสดใสเบิกบาน อาจเป็นเพราะร่างกายสมบูรณ์ครบถ้วน ค่อนข้างชุกชน ช่างอยากรู้อยากเห็น คนอยู่รอบข้างจึงถูกตั้งคำถามจนคร้านจะตอบ หลายครั้งที่ถูกตอบแบบโกหก แต่เอาไปถามคนอื่นต่อ ได้คำตอบใหม่ที่ถูกต้อง ก็รีบกลับมาให้เขายืนยันว่าโกหก ค่อนข้างเรียนเก่ง สอบได้ที่หนึ่งตลอด ถูกคาดหวังมากที่สุดของพ่อแม่ที่เป็นชาวนาชนบท จะได้เห็นลูกเป็นเจ้าเป็นนาย...ชอบอ่านหนังสือ แรงจูงใจคือเป็นคนชอบดูภาพประกอบในหนังสือ พอดูแล้วก็อยากรู้อาเป็นภาพเกี่ยวกับอะไร ที่แรกอ่านไม่ออก ก็ไปถามพี่ชายพี่สาว จนเขาชี้เกี้ยจตอบ เลยฝึกหัดอ่านเอง พออ่านได้จึงสนุกเพลิดเพลิน โดยเฉพาะการอ่านการ์ตูนให้เพื่อนฟัง...ชอบวิชาวาดเขียน ยิ่งครูศิลปะให้วาดรูปตามใจชอบยิ่งสนุก มีอยู่ครั้งหนึ่ง อ่านเจอเรื่องราวสองพี่น้องตระกูลไรท์จินตนาการอยากบินได้เหมือนนกแล้วผลิตเครื่องร่อน เลยวาดรูปเหมือนเขาส่งครู ครูชมว่าวาดได้เหมือนมาก คำชมของครูวันนั้นจุดประกายให้ลุกขึ้นเขียนรูปอย่างจริงจัง...ชอบฟังเพลง เวลามีนงานบุญ หรืองานพิธีต่างๆ เขาจะตั้งเครื่องกระจายเสียง ไม่พลาดที่จะชวนเพื่อนวิ่งไปดู จนเขาเปิดเครื่อง เราได้ฟังเพลงและขอเพลงที่ชอบ ชอบเสียงพิณเสียงแคนจากวงดนตรีพื้นบ้านในงานประเพณี วงดนตรีสากลจากรำวงงานวัด เสียงเทศน์มหาชาติ ที่พระอาจารย์เทศน์เรื่องราวซुक กัณฑ์ ชาลี เคยนั่งร้องให้กับหมอลำต่อกลอนที่เขาออกอากาศทางสถานีวิทยุ...ได้เจอยายคนหนึ่งในหมู่บ้าน ชื่อยายคุณ...แกพูดกลอนฉญาเก่ง เจอกันเมื่อไหร่จะด้นกลอนสดเรื่องราวปัจจุบันตรงนั้น สนุกมาก เด็กกลุ่มเราจึงเป็นขาประจำ เหมือนไปรอฟังนิทานจากกวีพื้นบ้าน...’

(ทอง โคตรชมภู, พุทธสปี 8 เมษายน 2553)

หนึ่ง : ‘บุญทิ้ง บ้านถ่อน’ ผู้พิการกาย แต่มี ‘หัวใจที่ไม่ยอมแพ้’

ทง โคตรชมพู, (นามเดิม บุญทิ้ง) ห่วงเวลานี้ย่อมคุ้นเคยกันทางสังคม ในฐานะจิตรกรชาลีส แชนลีส นั้งวิลส์แซร์ ทว่าสามารถใช้ปากคาบพู่กันวาดรูปได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจ ผลงานฝีปากทง ประจักษ์ต่อผู้คนที่ทั้งในและนอวงวงการศิลปะ การปรากฏตัวของเขามีใช้เรื่องปกติ หากโดดเด่นราวนิยาย อาจนำไปสร้างหนังละครได้อย่างเข้มข้น เราสามารถติดตามเรื่องราวชีวิตเขาได้หลายช่องทาง ทั้งทางโทรทัศน์ย้อนหลังหลายรายการ โดยเฉพาะ ‘ชีวิตทง อหังการของหัวใจที่ร่างกายไม่อาจกักขัง’ เรียบเรียงโดยภาณุมาศ ภูมิถาวร

ณ ที่นี้ เพียงขอเตือนบางฉากมาฉาย ในฐานะผู้หนึ่งที่ได้พบและผูกพันกับเขามานานปี และยังพบกันเรื่อยๆ ในกิจกรรมต่างๆ โดยเฉพาะค่ายกองทุนศิลปินครูบ้านป่า สลา คุณวุฒิ

หลายปีก่อนโน้น ตอนทำ ‘ชีวิตต้องสู้’ กับ สันติ เสวตวิมล ผมได้รับมอบหมายออกภาคสนามสัมภาษณ์ศิลปินพิการ เป้าหมายเราคือบ้านถ่อน ทำบ่อ หนองคาย ไม่คาดคิดว่าบุคคลที่ไปพบ จะไม่เพียงพบแล้วผ่าน ประสานักข่าวกับแหล่งข่าว หากยังผูกถ้อยร้อยกรองใจจนถึงวันนี้ ไปไหนมาไหนด้วยกัน อบอุ่นคุ้นเคยดุจพี่น้อง ผมนับถือเขา เขานับถือผม หลายครั้งที่เขาเข้ากรุงเทพฯ เราต้องนัดกินดื่มกันตามสมควร ต่อสะพานให้เขาได้พบผู้คนในวงการนักเขียนตามกำลัง กระทั่งเชื่อมโยงสู่เส้นทางค่ายครูสลาฯ ทำให้เขาได้ออกงานทุกครั้ง เป็นพระเอกของงานทุกงาน พลังชีวิตอันมีอยู่จำกัดของเขาได้ใช้ออกไปอย่างมีคุณค่า ต่อหน้าคนหลายกลุ่มอาชีพผู้มองเขาด้วยความทึ่ง ในฐานะแรงบันดาลใจพิเศษ

‘คนอื่นมี 100 เปอร์เซ็นต์ อาจใช้ไม่ถึง 5 เปอร์เซ็นต์ ผมมี 5 เปอร์เซ็นต์ แต่ใช้มันเต็มร้อย’

ปรัชญาจากชีวิตจริงของเขา ผมทั้งคุ้นเคย และได้นำมาใช้ใคร่ครวญตน ผู้พิการที่เหมือนถูกโชครวนชะตากรรมพันธนาการทั้งแขนและขา หากหัวใจอิสระโยยบินเยื้องนกว่ากันว่า—เขาเดินทางไกลและมากกว่าคนอวัยวะครบ ๓๒ ประการหลายคนเสียอีก เขามีรถกระบะส่วนตัว ไปไหนมาไหนมีผู้ดูแลอย่างดี เขาบินไปโน่นไปมานี้ ทั้งในและนอกประเทศ

ล่าสุด เพิ่งไปแสดงนิทรรศการร่วมที่โตเกียว และนิทรรศการเดี่ยวที่ออสเตรเลีย
'ไม่มีใครสมบูรณ์แบบครบถ้วน ไม่มีใครบกพร่องทุกประการ'

เวลาพูดต่อหน้าผู้คน ถ้อยคำของเขาเต็มไปด้วยแก่นสาร กร้าวแกร่งและอ่อน
ไหวในที่ ไม่ใช่ปมด้อยเรียกเรื่องความสงสาร หากปลุกปลอบซึ่งพลังใจ หลายครั้งเป็น
ปรัชญา หลายคราเป็นบทกวี

'บ่อยครั้งที่ฟังเพลงแล้วมีแรงบันดาลใจอยากเขียนรูปอย่างหนักหน่วง ต้องได้
ลุกขึ้นมาเขียนรูปถึงคลายความอัดอัดได้ หลายครั้งที่อ่านบทกวีแล้วหลงเพื่อออกมาเป็น
บทเพลง แม้ภาพเขียนบางภาพยังมาโลดแล่นในเนื้อร้องทำนองเพลงของผมบ่อยครั้ง
คิดว่าศาสตร์ศิลป์เหล่านี้ใช้แรงบันดาลใจที่ไม่แตกต่าง แตกต่างวิธีการสื่อและถ่ายทอด
เท่านั้นเอง...'

‘หัวใจที่ไม่ยอมแพ้’, ครูพงษ์ศักดิ์ จันทรูกษา คีตกวีที่เขาเคารพ เป็นผู้ประพันธ์
ให้ ขับร้องโดย สุรัชย์ จันทิมาธร ศิลปินที่เขารัก

‘หัวใจดวงหนึ่ง
ซึ่งแกร่งเหมือนดั่งภูผา
สดใสดงามสง่า
ในร่างของชายพิการ
ถึงแขนละขา
ไม่มีแรงจะทำงาน
ก็ไม่อาจขวางกั้น
หัวใจที่ไม่ยอมพ่าย...’

สอง : ล้มลง แล้วลุกขึ้น หยัดยืนอย่างทรนง

เกิดเมื่อสี่สิบกว่าปีก่อน เรียนชั้นประถมฯ โรงเรียนชุมชนบ้านถ่อน เริ่มวาดรูปตั้งแต่อายุสิบขวบ ปัจจุบันเป็นจิตรกรอิสระ เมื่อวัยสัก ๑๒ ปี ชีวิตเขาพลิกเปลี่ยนอย่างคาดไม่ถึง ด้วยโรคมัยบางชนิดเข้ายึดคั้นเอาซึ่งพลังขาและแขนของเขาไป หลายปีต่อมาขาและแขนของเขาก็ลีบเล็กจนใช้งานไม่ได้

‘ขณะพลังความคิดสร้างสรรค์มุ่งมั่นแรงกล้า มั่นสวนทางกับพลังร่างกาย ที่กลับอ่อนล้าโรยลง ตอนนั้นได้แต่ปลอบใจตัวเอง เวลาจะทำให้ทุกอย่างดีขึ้น กลบเกลื่อนและลืมนั้น เหมือนต้องต่อสู้ทั้งที่รู้ว่าแพ้ ดูเหมือนผมแพ้แล้วโดยสิ้นเชิง ขณะมือที่ยกพู่กันวาดรูปนั้น ไม่อาจยกขึ้นวาดรูปได้อีก ร่างกายเหมือนถูกตรึงด้วยพันธนาการแล้วตลอดชีวิต แต่นั่นไม่ได้บั่นทอนความศรัทธาของหัวใจที่ได้ชื่อว่าเกิดมาเป็นมนุษย์ แรงกายที่เหลืออยู่น้อยนิด ทำให้เราได้รู้ว่ามีคุณค่ามหาศาลที่ต้องดึงออกมาใช้อย่างเต็มกำลัง...เท่านี้ผมก็ไปต่อได้ในถนนสายปรารถนา...’

นอกจากวาดรูป ยังชอบอ่านหนังสือ เขียนหนังสือ แต่งเพลง ร้องเพลง ครึ่งหนึ่งเขาแต่งเพลงเกี่ยวกับการแรมทางไกลของชีวิต ทั้งฝันถึง พงษ์สิทธิ์ คำภีร์ ชับร้องให้ ผมผ่านถึงปู ปูเต็มใจเข้าห้องบันทึกเสียงขับร้องให้อย่างดี เพลงนี้น่าจะอยู่ในช่วงเตรียมเผยแพร่โครงการอะไรสักอย่างของเขา ทงงมีความเป็นกวีและนักดนตรี เขาชอบร้องเพลง เช่น ‘ขุนเขาเยะเยือก’ ของ นิต ลายสี หรือ ‘ฝันบนถนนเปลี่ยว’ ของผมกับชูเกียรติ ฉาไธสง เพลงเหล่านี้เขามักขอขยายปอดเรียกเลือดลมก่อนนำเข้าสู่เรื่องราวชีวิตตัวเอง บางครั้งเขาหยายกีตาร์ ใช้แรงนี้วน้อยๆ ร่วมบรรเลงอย่างถึงอารมณ์ ระหว่างนี้เขากำลังร่วมกับเพื่อนพ้องน้องพี่ทำดนตรีและบทกวีในชุด ‘สุดปลายปีกฝัน’

‘สู่ขวัญหัวใจ’, เป็นเพลงที่เขาแต่งให้ ต่าย อรทัย ขับร้อง

‘พลิว...ใบข้าว บอกลมหนาวข่าวรักไป
เอ็นขั้วหลงทาง ให้หวนกลับคืนหัวใจ
เร่งเติมเชื้อไฟ พยุงหัวใจขึ้นหยัดยืน...’

ฟังเพลงนี้แล้ว อดมิได้ที่จะหยาดหยดบางกลุ่มถ้อยคำถึงเขาใน ‘แรงบันดาลใจ
เหนือกายพิการ’

๑ ‘ปล่อยความรักผ่านพบอิสราภาพ’

มิซังเปื่อง กำแพงบาป บอดใช้

ที่สุด ยังมี ซึ่งหัวใจ

ต้องรับ ต้องให้ ต้องใช้มัน

๑ ‘ปล่อยความหวังโอบยิบินสุดปีกผีเสื้อ’

ชีพเหลือ จริงพร่อง สมบูรณ์ฝัน

มือเล็ก เท้าลึบ มิติขยับ

ปากหยัด กัดฟัน ทะยานยุค

๑ ‘ล่องโลกธาตูปาดป้ายด้วยปากเอก’

ลงอักขระ ลงเลข เสกศิลป์สุข

นำศรัทธาเหนือพิการ น่านฟ้าทุกซ์

ปลอบปลุก จิตวิญญูณ ยิ่งยืนยง

๑ ‘บุญทิ้ง บ้านถ่อน ณ บ้านทุ่ง’

สีรุ่ง สีปฐพี สีพิศวง

จิตรกร จิตรกรรม คำคนคง

อัศจรรย์ใจ ‘ทวง โคตรชมภู’

ไพวรินทร์ ขาวงาม

เนชั่นสุดสัปดาห์

ศุกร์ 9 เมษายน 2553

รวมเล่ม ‘เพลงกวีเปลี่ยนชีวิต’

“เกินร้อยในน้อยหนึ่ง..”

ทราบข่าวการจากไปของ ทนง โคตรชมภู

ด้วยความอาลัยยิ่ง

ทนง โคตรชมภู ศิลปินวาดภาพด้วยปากขาว อ.ท่าบ่อ จ.หนองคาย

สวรรค์อนุญาตให้ใช้ร่างกายที่เต็มร้อย เพียงช่วงอายุไม่เกิน 10 ปี..จากนั้นก็ป่วยเป็นโรคร่างกายอ่อนแรง แขนขา หดแรง ขยับได้แค่มือเพียงข้าง

จากคนที่สมบูรณ์เต็มร้อย จึงต้องนั่งรถเข็น..อาการที่เป็น เหมือนไม่ใช่โรค แต่เป็นอาการทางพันธุกรรม อย่างหนึ่งในครอบครัว นอกจากทนงแล้วยังมีน้องสาวอีกคน ที่มีอาการอย่างเดียวกัน..

แต่ทนง หัวใจก็ทนง สมชื่อ

เขาไม่ยอมจำนนต่อคำสาปสวรรค์ ผักผ่อนและสร้างสรรค์งานศิลป์ โดยใช้ปากคาบพู่กัน เสกศิลป์ด้วยปาก ได้ผลงานเทียมเท่าหรือยิ่งใหญ่ดังเช่นศิลปินเอกของโลก ความสมบูรณ์ของร่างกายที่เหลือน้อย แต่เขานำมาใช้เกินร้อยอย่างน่าอัศจรรย์

อาการของ อ.ทนง ทรุดหนักลงในช่วง กว่า 10 ปีที่ผ่านมา จนเวลา 05.09 น. ของคืนวันที่ 8 กันยายน 2562 เพื่อนๆก็ส่งข่าวว่า ทนง โคตรชมภู ได้จากไปแล้ว

สู่สุคติเกิดน่องรัก ขึ้นไปพักบนสวรรค์ชั้นสูงส่ง

ศิลป์ที่เสก งานที่รัก จักดำรง

เป็นแบบเรียน"วิชาทนง" ให้แผ่นดิน

ด้วยใจ อาลัยยิ่ง

สลา คุณวุฒิ

ทง โคตรชมภู มนุษย์หัวใจไม่ยอมแพ้

คาบพุกันปาดป้ายร้ายชีวิต
ด้วยพลังดวงจิตสูงส่ง
บำเพ็ญเพียรแน่วแน่มั่นคง
คนยอดคนทง โคตรชมภู.

ทง โคตรชมภู เขาพิการแขนขาสิบหมัดเรียวแรงตั้งแต่อายุ 13 ปี เขาให้แม่
เหลาไม้ไผ่ทำด้ามพุกัน ฝึกใช้ปาก กล้ามเนื้อคอ ควบคุมทำงาน ใช้สายตามุ่งมั่นเก็บราย
ละเอียด ใช้สมองที่เต็มไปด้วยจินตนาการออกคำสั่งสร้างสรรค์งาน

เขาเป็นเลิศในทางศิลปะ เปี่ยมด้วยพลังชีวิต เดินทางด้วยรถเข็นไปทั่วประเทศ
และต่างแดน เพื่อสร้างและแสดงผลงาน ที่สำคัญคือ นำแบบอย่างชีวิตของตนไปสร้าง
พลังชีวิตให้กับผู้คนทุกเพศวัย

เมื่อ 10 ปีที่ผ่านมาเขาป่วยปอดติดเชื้อ ต้องนอนพักรักษาตัวสลับไปมาระหว่าง
บ้านกับโรงพยาบาล

วันที่ 1 เมษายน 2562 วันคล้ายวันเกิดครบรอบ 55 ปี เขาได้รับการพุงขึ้น
นั่งรถเข็นพร้อมอุปกรณ์ยังชีพอีกครั้ง แล้วออกจากห้องมาต้อนรับเพื่อนมิตรที่มาร่วม
มุทิตาจิต ออกมาเปิดนิทรรศการแสดงผลงาน และแสดงความในใจด้วยใช้ปลายนิ้วพิมพ์
ข้อความผ่านทางจอคอมพิวเตอร์ ความว่า

“แรงบันดาลใจที่เกิดขึ้นในชีวิตผมสำคัญยิ่ง
จากการหล่อหลอมรวมสร้างสรรค์งานศิลปะอย่างจริงจัง
และต่อเนื่อง
ไม่ว่าโลก หรือชีวิต จะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร
แต่สิ่งไม่เคยเปลี่ยนก็คือ
หัวใจที่ไม่เคยยอมแพ้
และต้องลงมือทำ
ใช่แล้วครับ
มันเป็นเหตุผลเดียวของการที่ยังหายใจอยู่.”

นั่น “มันเป็นเหตุผลของการที่ยังหายใจอยู่” ของหนุ่มฉกรรจ์ผู้มี “หัวใจที่ไม่
เคยยอมแพ้” นาม ทนง โคตรชมพู

ขอเพื่อนมิตรได้รับแรงพลังใจจาก ทนง โคตรชมพู โดยถ้วนทั่ว
ขอเพื่อนมิตรได้ชื่นชมบูชาแม่ของทนง ผู้ยังมั่นคงเป็นหลักใจหลักชัยให้เขาและ
น้องสาวผู้ป่วยด้วยโรคร้ายเดียวกัน ได้ยังลมหายใจอยู่

ขอเพื่อนมิตรได้ขอบคุณญาติพี่น้อง ผู้เคารพศรัทธาใกล้ชิดของเขา ที่ผลัดเปลี่ยน
หมุนเวียนช่วยกันประคบประหงมเขา และน้องสาว อยู่ตลอด 24 ชั่วโมง นับเป็นเวลา
สิบ ๆ ปีมาแล้ว

โดยรักโดยศรัทธา

ปรีดา ขำบ่อ

บันทึกเมื่อ 3 เมษายน 2562

ส่งทงสู่สวรรค์ แต่ ทงง โคตรขมภู

เธอต่อสู้ด้วยหัวใจไม่ยอมแพ้
กายอ่อนแอแรงไร้แต่ใจแกร่ง
แม้เป็นโรคชะตากรรมกล้ำมเนื้ออ่อนแรง
แต่ข้างในเข้มแข็งและทนทาน

สร้างงานศิลป์ด้วยริมฝีปากवाद
เป็น"ทงง"องอาจและกล้าหาญ
ดูแลแม่และน้องมาช้านาน
จนถึงกาลก่อนจากไกลหลายสิบปี

ปากเขาแกร่งใจเขาสู้ ดูเอาเถิด
กายพิการแต่งงานเลิศเต็มศักดิ์ศรี
เป็นมนุษย์ยิ่งมนุษย์สุดสุดดี
มาวันนี้ลาแล้ว น้องทงง

บุญจากการสรรค์สร้างอย่างสุดจิต
จงบันดาลน้องสถิตสวรรค์ส่ง
เป็นเทพยดาฟ้างามผืนธำรง
สร้างศิลป์สวรรค์ด้วยองค์สมบูรณ์เทอญ

ชมัยภร แสงกระจ่าง

8 กันยายน 2562

โลกกว้างเท่าหัวใจ

๐-ชีวิตแสนสั้น

เท่าความฝันของผีเสื้อ

ความฝันอันแผ่ผายกลายเป็นสวนดอกไม้

คุณจากไปก่อน

ฉันมั่นใจว่าคุณไม่ลืมสีและพู่กัน

รวมทั้งคลังคำที่สั่งสมอยู่ข้างใน

และแน่นอนล่ะว่าด้วยปีกของความรัก

ด้วยสิ่งเหล่านี้เฝ้าโอบกอดคุณ

ซับซ้อนปლობประโลม

ท่ามกลางสงครามชีวิต

ฤดูมรสุมผ่านพ้นไปแล้ว

เหลือทิ้งไว้เพียงหยาดน้ำแววประกาย

บนมวลใบและกลีบดอกไม้

ให้เด็กน้อยผู้หนึ่งเฝ้ามองอย่าง諦มต่ำ

ก่อนระเหยหายไปในแดดเช้า

ทิ้งหยาดน้ำและเด็กน้อย

ในโมงยามที่ได้ยินนกกินปลีกังวานไหว

ชีวิต ชีวิต ชีวิต...

(ด้วยรักและอาลัยแต่-ทง โศตรชมฏ)

เรวัตร์ พันธุ์พิพัฒน์

กวีซีไรต์

“ไม่เต็มร้อยร่างกาย” ไซ่พ่ายแพ้ว
ถึงย่ำแย่แต่ทนงยังคงมั่น
“ใช้เกินร้อยร่างกาย” หมายถึงยืนยัน
ว่าความฝันความจริงคือสิ่งเดียว

ชุคบไฟให้ฝันอันสูงส่ง
อย่าง “ทนง โคตรชมพู” ผู้ซบเคี้ยว
ให้ทนงเหนือกาลปานคมเคี้ยว
ผู้เก็บเกี่ยวดวงใจเราไปครอง

ศรัทธาใน ทนง โคตรชมพู
ทนงผู้ผูกผาดเหนือขาดพร่อง
ทนงในไฟฝันอันรุ่งรอง
เฝ้าสาดส่องห้องใจรักไหลล้น

โชคชัย บัณฑิต'
กวีซีไรต์

ด้วยรักและอาลัย

หนึ่ง : เขียนเมื่อ 19 เมษายน 2559

ทนง..คงยืนหยัดไม่ระย่อ
รู้ว่าแพ้แต่ไม่ท้อต่อแรงฝัน
ชีวิตนี้มีเพียงหวังวันต่อวัน
ยังยืนยันมิหวั่นไหวให้โรยรา

ร่างกายคงทยอยเหลือน้อยนิด
แต่หัวใจตหัวใจกลับแกร่งกล้า
แม้มีบ้างบางครั้งหวานน้ำตา
แต่มีอาจนำพาคร่ำแรงใจ

ทนง..จึงทะนงและคงค่า
ด้วยรักและศรัทธาเต็มฝันใฝ่
จรรโลงโลกศึลปะจากข้างใน
นี่คือความยิ่งใหญ่ของชีวิต!

ศุภญ์ : เขียนเข้าตู่ 8 กันยายน 2562

รู้ทั้งรู้อยู่ว่าต้องมาถึง
ไม่วันใดวันหนึ่งฟ้าลิขิต
ส่ง 'ทนง โคตรชมภู' ไปสู่ทิศ
สถิต ณ สรวงสวรรค์ชั้นฟ้า

หลับเถิดหลับให้สบาย
ร่างกายเหนื่อยหนักนานนักหนา
ลมหายใจสุดท้ายได้ส่งลา
แต่ผลงานยังคงค่า..รัก อาลัย

พินิจ นิลรัตน์

อาจารย์ทง โคตรชมพู เป็นแฟนเพลงของผม เราได้ทักทายกันทาง
กล่องข้อความเมื่อ 7 ปีก่อน อาจารย์ชื่นชมผม ส่วนผมก็เคารพอาจารย์ทั้งใน
ความเป็นศิลปินและความเป็นมนุษย์ผู้ไม่ยอมก้มหัวให้กับโชคชะตา

แม้ไม่เคยพบเจอกัน แต่ผมกลับรู้สึกสนิทใจในการสื่อสาร อาจารย์มา
กดไลค์โพสต์ของผมอยู่เสมอ ปีใหม่ก็ทักทายผม อวยพรผม ส่วนผมนอกจาก
ให้กำลังใจอาจารย์ ยังนำเรื่องของอาจารย์มาเล่าให้ลูกๆ ฟัง ให้ลูกๆ ดูเป็นเยี่ยง
อย่างถึงความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว ความเพียรพยายามอย่างที่สุดของอาจารย์

ในวัยหนุ่มผมเคยหลงทะนงคิดว่าตัวเองเก่งตัวเองแน่ แต่เมื่อได้รับรู้
ความเป็นไปในชีวิตของอาจารย์ทง ผมกลับคิดว่าตัวเองนั้นเล็กน้อยเหลือเกิน
ผมใช้มือเขียนเพลง แต่อาจารย์ใช้ปากวาดภาพในขณะที่ร่างกายอ่อนแรง ไม่มี
ทางเลยที่ผมจะเทียบชั้นอาจารย์ได้ ทั้งในความเป็นศิลปินและในความเป็น
มนุษย์ผู้หาญกล้า

เมื่อผมอายุมากขึ้นผมอ่อนไหวน้อยลง และมันคงมากกว่าที่ผ่านมา
แต่ข่าวการเสียชีวิตของอาจารย์ทงทำให้ผมเสียใจ สะท่อนใจและอาลัยยิ่ง

จากนี้อาจารย์คงไม่ได้ฟังเพลงจากซีดีที่ผมส่งไปให้อีกแล้ว แต่เพลง
ชีวิตที่งดงามยิ่งใหญ่ของอาจารย์จะยังก้องกังวานอยู่ในใจผมตลอดไป

ฤทธิพร อินสว่าง

ปีกฝันบิน ศิลป์เสก เอกอุโลก
ห้วงมหาสมุทร จิตวิญญาณ
งานที่สร้าง ทางที่ทำ ล้ำธรรมดา
ศิลป์ทง มั่นคง ตรงหัวใจ
มณีค่า ศิลปะ ร่ำพิลาป
"ทง โคตรขมภู" ผู้เอกปวง
สงบงาม ท่ามท่า เกินกล้าแกร่ง
เขาพลิกฟ้า คว่ำแผ่นดิน สร้างศิลป์งาน
โลกที่เขา เหนงผ่าน ลานโค้งฟ้า
แสงจันทร์ดับ ลับดวงดาว ...ก้าวพลัง
ณ เมืองแมน แดนเทพจินต์ ศิลป์เลิศล้ำ
ณ วิมุต สุตสวรรค์ ชั้นเรื่องรอง

ทั้งทุกข์โศรก โศกสุข ทุกเวหา
ปลายขอบฟ้า ฝ่าฝนรุ่ง ท้องทุ่งไกล
โลกตริกตรา จารึก บันทึกไว้
ถึงเวลา ก็ดับไป ไฟทุกดวง...
นิรันดร์ราบ เสกศิลป์ เหนือจินต์สรวง
ณ แดนห้วง ดวงดาว ดาวพิมาน
จิตสำแดง แสดงศาสตร์ ศิลป์वादขาน
คีตกานท์ ฅาณวิมุต พิสุทธิ์ทาง...
ตะวันส่อง ฝ่องแสงลา ...หาญกล้าหวัง
จิตว่างดั่ง ฝั่งฝัน...มรรคครรลอง...
ณ วิมาน ม่านเมฆา กั้นฟ้าผอง
เทพทั้งผอง...แซ่ซ้องชื่อ คือ ทง...ฯ

แพงคำ ป้องจันลา

พ่ิบุญโฮม ครูทง แม่ตู้แวง

1.

พ่ิบุญโฮม

ได้จากรักลวงโทยมก่อนหน้านี้

สู่ฟากฟ้าปลายฝัน.. พี่ไปดี

จากชีวิตหลากสีอย่างบรรจง

คืนพู่กัน

ที่ปากคาบใจฝัน อย่างสูงส่ง

เพราะพี่คือน้องของคนทะนง

ฝันพี่จึงมั่นคงไม่แพ้กัน

พี่มีรัก

ฉันรู้รักพี่ ไม่กีดกัน

บุญโฮม ฮักโฮม อย่างเท่ากัน

ใจจิตกรหญิงนั้นช่างเสรี

เท่าฉันสัมผัส

ลื่นกับฟัน กัดงัด ได้ทุกที่

แต่ภายในจิตใจพี่ปราณี

เมตตาทุกวิถีชีวิตกรรม

2.

พี่ชาย

ที่ต่อสู้อุตสาหกรรมอยู่ซ้ำซ้ำ
สร้างทุกสิ่งสรรทุกอย่างเพื่อหนุนนำ
ให้น้องอยู่สู้ทำ อย่างพี่เป็น

จากบุญทิ้ง

ที่เหมือนฟ้าทอดทิ้งมองไม่เห็น
ร่างที่ใช้ได้เพียงสิบเปอร์เซ็นต์
กลับชีวิตนั้นเป็นดั่งแสงตะวัน

ทอประกาย

สู่ฟากอีกหมุดหมายด้วยใจมั่น
ปากคาบตัววัดลายปลายพู่กัน
พลิกฟ้าผืนนั้นลงสู่ดิน

กลับดินขึ้นฟ้า

ร่ายมนต์อันแกร่งกล้าด้วยงานศิลป์
จิตรกรผู้พลิกฟ้าพลิกแผ่นดิน
ที่ชีวิตไม่เคยสิ้นแรงศรัทธา

ยามอยู่

ก็รู้ใช้ชีวิตอย่างหาญกล้า
ทนงอยู่ไซ้เพื่อตนเสมอมา
แต่อยู่ด้วยมรรคาความอารี

เป็นพี่ของน้อง
เป็นเพื่อนของคนทั้งผองล้วนน้องพี่
เป็นครูของหลายคน เป็นคนดี
เป็นลูกชายกตเวที กตัญญูตา

3.

แม่ตู้แวง
ผู้กำเนิดแสงอันแรงกล้า
เหล่าไม้ต่อพูกันเป็นต้นมา
ศีลปะจากกรรมมารดาจึงเกิดมี

เคยปรารภ
หากชีวิตลูกไม่จบยังแจ่มศรี
แม่จะอยู่ดูแลเท่าชีวี
ที่ชีวิตสองลูกนี้จะยืนยาว

สัจจะแห่งแม่
ทุกเช้าเฝ้าแต่ห้วงทวงภาชข้าว
เย็นอ่านหนังสือธรรมย่าเรื่องราว
โอบอุ้มในทุกคราวความทะนง

อยู่เพื่อกัน
ตราบฟ้าทลายร่างนั้นเป็นผุยผง
นี่คือแม่ของบุญโฮมและทง
ชีวิตแม่จึงทรนงยิ่งกว่าใคร

เพลงแพรวา

หัวใจหนองโคตรนำกราบ
มิตรภาพภาพแห่งมิตรเคยขีดใกล้
‘หนาวน้ำตา’ จากลากันไม่ทันไร
‘ยิ้มดอกไม้มั’ ไออุ่นมิตรยังติดตรึง

หัวใจหนองโคตรขมภู
จักรวาลกว้างอยู่สงใจถึง
ส่งศิลป์โคตรอัจฉริยะสู่ดาวดั่งสี่
หัวใจหนึ่งถึงใจกัน ‘มันฮักแพง’

ด้วยรักและอาลัยอ้ายฮัก
สู่สุดคติเทอญ
“กุดจี”
พรชัย แสนยะมูล

หนาน้ำตา กันยายน

ทง	คงค่าล้ำ	คนยิน
โคตร	วงศ์นามระบิล	ฝากไว้
ชม	ชื่นงามงานศิลป์	สถิตคู่ โลกเฮย
ภู	สูงยังค้อมให้	ใจผู้ทรนง ๆ

ประจงประดิษฐ์คำ กราบลงตรงหัวใจ แม่โดนพันหนา แสนทุกข์รุมรุกราน ปากเขาคาบพู่กัน งดงามท่ามเวลา ฝากโลกแล้วโบกบิน น้ำตา “กันยายน” หลุดบ่วงแห่งสังขาร แต่คงไม่มีใคร	ร้อยลำน่าต่างมาลัย ในร่างกายชายพิการ กักแขนขามาแสนนาน ผ่านพ้นได้ด้วยศรัทธา มหัศจรรย์รังสรรค์ค่า ด้วยหัวใจไม่จ้าน ไปเสกศิลป์ ณ เบื้องบน ก็ลั่นองด้วยอาลัย พันทรมานจากโลกไป ลืม “ทง โคตรชมภู”
--	--

ด้วยรักและอาลัย
ผศ.ดร.สุทัศน์ วงศ์กระบอกถาวร

ลาแล้ว ลาลับ กลับสรวง
ลาเศษ กรรมล่วง สู่สวรรค์
ลาสิ้น ถิ่นทุกข์ อุกฉกรรจ์
ลาพลัน ปรานดับ ลับเลื่อน
ทง โศตรชฌญ ผู้เข้มแข็ง
ไว้เรี่ยวแรง แต่ใจแกร่ง หาใครเหมือน
เหตุใดหนอ ไม่รอ ให้ไปเยือน
ใจมิตรเพื่อน สะเทือนเศร้า...เขาจากลา

เมื่อวานได้รับทราบข่าวว่า คุณทง โศตรชฌญ ศิลปินวาดภาพด้วยปากป่วย
หนักอยู่ในห้องไอซียู ก็ยังคิดว่าจะหาโอกาสไปเยี่ยมสักวัน ถ้าไม่ได้ไปอาทิตย์นี้ก็อยาก
ไปอาทิตย์หน้า คุณทงเป็นเพื่อนทางเฟซบุคมาหลายปี แต่ไม่เคยมีโอกาสได้พบกัน
ได้ยินชื่อ "ทง โศตรชฌญ" มาราวสิบปีจากน้องชายที่อยู่ออสเตรเลีย ความรู้สึกแรกที่
รับรู้เรื่องราวคือประทับใจในความเข้มแข็ง ความเป็นนักสู้ภายใต้ร่างกายที่อ่อนล้าไว้
เรี่ยวแรง "ทง โศตรชฌญ" คือแรงใจสำหรับฉันในยามที่ท้อแท้หรือต้องเผชิญกับความ
ทุกข์ ทุกครั้งที่ล้มหรือถูกทำร้ายจิตใจ เมื่อฉันเห็นภาพคุณทง ฉันบอกตัวเองเสมอ...
ฉันจะลุกขึ้นสู้ ฉันจะยอมแพ้ไม่ได้

ป่าเล่าให้ฟังหลังจากกลับออสเตรเลีย ว่าคุณทงไปเยี่ยมน้องชายที่บ้าน ได้
ทานข้าวร่วมกัน น้องชายเล่าให้คุณทงฟังว่ามีพี่สาวอยู่คนหนึ่งที่มีมาย เป็นคนที่รัก
และชื่นชอบศิลปะทุกแขนงเป็นชีวิตจิตใจ ถ้ามีโอกาสอยากพาคุณทงไปเยี่ยมบ้านพี่
สาวที่มีมาย ครั้งนั้นป่าถ่ายทอดให้ฟังว่า คุณทงมีท่าทีดีใจ...คงเพราะจะได้พบเจอ
คน.. "คอเดียวกัน" ก่อนจาก..คุณทง ได้วาดภาพเขียนด้วยปากให้น้องชายหนึ่งภาพ

เนื่องจากเห็นว่าน้องชายเป็นผู้ศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างมาก ภาพที่ระลึกนั้นจึง น่าจะเป็นหนึ่งในไม่กี่ภาพที่คุณทงกวาดในรูปแบบของพุทธศิลป์ ซึ่งภาพนี้น้องชายเคย ออกปากบอกฉันมาแล้วว่าจะมอบให้เป็นสมบัติของฉัน น้องคงเห็นว่า ของที่มีค่าย่อม ควรอยู่กับคนที่เห็นค่า...

ภาพที่คุณทงกวาดมีมากมายเหลือเกิน แต่ภาพที่ประทับใจที่สุดคือ ดอกจาน ที่บานอวดสีส้ม...ดอกไม้บ้านนาที่ฉันหลงใหล ดอกไม้ที่เบ่งบานอยู่บนแผ่นดินยากไร้ เขาวาดได้สวยงามที่สุด เขาบอกกับฉัน เขาวาดด้วยความสุข

ติดต่อกับคุณทงอยู่เรื่อย ๆ ในช่วงแรก แต่ช่วงหลังด้วยภาระครอบครัว ภาระ งานที่หนักหนา ทำให้การติดต่อเริ่มห่างหาย แต่กระนั้นก็ยังระลึกถึงอยู่เรื่อยมา ไม่ว่าจะ ยามสุขหรือยามทุกข์เศร้าหมอง "ทงง โคตรชมพู" ยังเป็นแรงใจอยู่เสมอ

ไม่เคยพบ แต่ก็อยากพบ อยากไปเยี่ยม อยากเห็นหน้าคนที่เราสัมผัสได้ว่าเป็น คนดีคนหนึ่ง จากการที่ได้พูดคุยสนทนาโดยไม่เคยเห็นหน้าค่าตา ก็รับรู้ได้ถึงจิตใจที่อ่อนโยน ปราศจากดีต่อเพื่อนร่วมโลกทุกคน...เสียใจมาก กำลังจะไปเยี่ยมอยู่แล้ว...ทำไม ถึงไม่รอ

อาลัย "ทงง โคตรชมพู" ศิลปินผู้ทรนงและอหังการ

ผาณิต เกสส์ชชะ

เพลงชีวิต

บนเส้นทางต่างสายหลายชีวิต
เพียงน้อยนิดเวลาค้นหาความหมาย
ก่อนจะคืนสู่เมื่อดินดินทราย
อีกมากหลายเรื่องเล่าเคล้าน้ำตา

เคยห้วยหนองคลองบึงถึงฟ้าแถน
ผู้ยากไร้นับแสนแสนยังค้นหา
เส้นทางก้าวเจ็บปวดร้าวเสร้างวิญญา
กินข้าวแกลัมน้ำตาใต้หมุดดวงดาว

เสียงน้ำตารินหลังยังโหยแผ่ว
คงหวานแว่วแผ่วไหวให้สับสน
แต่มีวาดศิลป์ถิ่นอีสานผ่านเรื่องราว
ใจทรงคงเรื่องเล่าอีกยาวนาน

ไปไม้แห้งแล้งลมคอยห่มให้
โอบกอดใจไออุ่นคุ้นเฮือนบ้าน
ศิลปะจะส่องใสไปอีกนาน
ก้องกังวานทุกย่านยาวผ่านเหย้าเรือน

เพลงชีวิตซับซ้อนผ่านชีวิต
เปิดประตูสู่ทางทิศคิดซับซ้อน
จุดประกายเสกศิลป์ฟ้าดินสะท้อน
ความเงิบงามท่อมปีเดือนไม่เลื่อนลา.

ฮอยล้อ

เพลง จวบพู่กัน

คำร้อง ทำนอง - ชัชวาลย์ โคตรสงคราม

ศิลปิน - ศศิธร ไชยสุวรรณ

ฝนตกพรำพรำ

คิดฮอดก้อนคำผู้งามหลาย

นานมาแล้วไม่เคยห่างหาย

บ้านถ่อนหนองคาย ของเฮาเก่าก่อน

เจ้าอยู่นั่นคง ทนงน้ำใจอาทร

เขียนภาพทุ่งนาป่าดอน

บ่เคยเหนี่ยวอ่อน ย้อนใจแกร่งกล้า

ฝนตกรินริน

ยามเมื่อได้ยินข่าวมา

หัวใจน้องหลังรินรำลา

เคยสนทนา งานยาวชน

อ่อนแรงเท่าใด ยอมใจเจ้าฝืนอดทน

สร้างสาชีวาเลอลัน

ฮักเชื้อชาติคนไทลุ่มน้ำของ

พลังใจใฝ่เรียนอ้ายเป็นสายธาร
เพียรเขียนตำนาน นักสู้ลุ่มแม่น้ำของ
ริมฝั่ปากอ้าย จวบพู่กันให้เส้นสีเรื่อรอง
หัวใจทงผุดผ่อง รูปวาดทังผองงามมโนใน

ฝนตกเช้าเช้า
ฟังเจ้าว่าเดินทางไกล
ผู้ใดเด่นอที่อยู่อู่ไกล
ช่วยไปดูใจ กอดอ้ายทง
ดอมแพงเจ้าหลาย ออย่าหมายว่าสีลืมหง
แม่นฟ้าดินมายม้างลง
ฮักอ้ายทงทง ของงไปดี

ด้วยคารวะและอาลัยยิ่ง ส.ทันรบ (อาจารย์ทงง โคตรชมภู)
...ถึงที่หมายสุดปลายปีกฝัน...

ดวงอาทิตย์ ที่เฝอย เผลอสาดแสง
เป็นริ้วแรง แห่งความรัก ถักทอฝัน
แรงน้อยนิด จิตเกินร้อย คอยแบ่งปัน
มุงผ้าฝัน ผ่าไฟฝัน หมั่นด้วยเพียร...

ขีดเขียนวาด ตวัดเติม เสริมชีวิต
ใครลิขิต กรีดเส้นทาง วางเส้นเคียร
ให้ก้าวย่าง ต่างระดับ สลับเวียน
พลังใจ พลิกโลกเปลี่ยน ปลายพู่กัน...

ปีกกว้างขวาง กางออกอ้า ทำฟ้าฝน
สุข-ทุกข์ปัน ดันดันตาก ปากขยัน
พลิกแผ่นดิน ปั้นแผ่นฟ้า ชำบยัน
จุ่มสีสาด ปาดสีสัน จรรโลงงาม...

สุดแล้วหรือ คือที่สุด ปลายปีกฝัน
ยิ่งผ้าฝัน กลั่นความรัก ยิ่งทักถาม
จิตสุดท้าย คิดถึงเธอ ทุกโมงยาม
ขอความงาม ติดตามเธอ ทุกภพไป...

ไผ่ สันติภาพ

พิมพ์ครั้งที่ 2

แรงบันดาลใจ
ในการต่อสู้ของทุกชีวิต

หนังสืออ่านนอกเวลา
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕-๖

อหังการของหัวใจ
ที่ร่างกายไม่อาจกักขัง

รักตน

ทนง โคตรชมพู | ภาณุมาศ ภูมิदार : เรียบเรียง

ชีวิตจริงของชายคนหนึ่งในวรรณชาติให้มาครบ ๓๒... แต่เขาคิดไม่รักกว่าคนอื่น
อายุ ๑๒ เริ่มมีอาการ อายุ ๑๔ ขาทั้งสองข้างหยุดทำงาน
อายุ ๒๕ แขนทั้งสองจากไปอย่างฉับพลัน ปัจจุบันร่างกายใช้งานได้เพียง ๑๐ %
ศิลปินผู้ใช้ปากจับพู่กันวาดโลก!

ทง

พักผ่อนครับพี่...
ชีวิตก็เช่นนี้...ดูสินัน
ทักทายพบปะดวงตะวัน
วาดสีเส้นเจืองานบันดาลใจ

สร้างสรรค์งานศิลปะอย่าง “ Tanong ”
ยังคงแงงามความฝันใฝ่
ยามที่เราเจอหน้ากันคราใด
พี่ก็ยิ้มสดใสไม่เศร้าเลย

เป็นคนมีอารมณ์ขันอันเหลือร้าย
เล่าระบาย ดูเถิด...พี่เปิดเผย
แล้วเริ่มต้นเส้นร่างเหมือนอย่างเคย
เอื้อนเอ่ยวรรณคดีจากชีวิต

ที่ฝากโลกนี้ไว้, ไซ้หมิวว่า
หัวใจพี่กว้างกว่าฟ้าลิขิต
ดูเถิดช่วงอายุที่อุทิศ
ที่พี่เลือกใช้สิทธิ์เป็นจิตรกร

พักผ่อนครับพี่...
เส้นสีเศร้าสนุกจะซุกซ่อน
กลั่นน้ำค้างเยียบเย็นเป็นบทกลอน
เอื้ออาหารจริงแท้แต่ผู้คน

โอบกอดความรู้สึกแสนลึกซึ้ง
โลกใบหนึ่งถูกสร้างเป็นทางถนน
ธาตุชีวิตทรหดอดทน
ล้วนตัวตนไฟฝันดลบันดาล

พี่เคยบอก “ขอบคุณความป่วยไข้”
ฝากแสงงามไว้ได้โปรยหวาน
โอ...คูสิ ทางถนนล้วนผลงาน
นั่นล้วนเจืองานบันดาลใจ

โกสินทร์ ชาวงาม

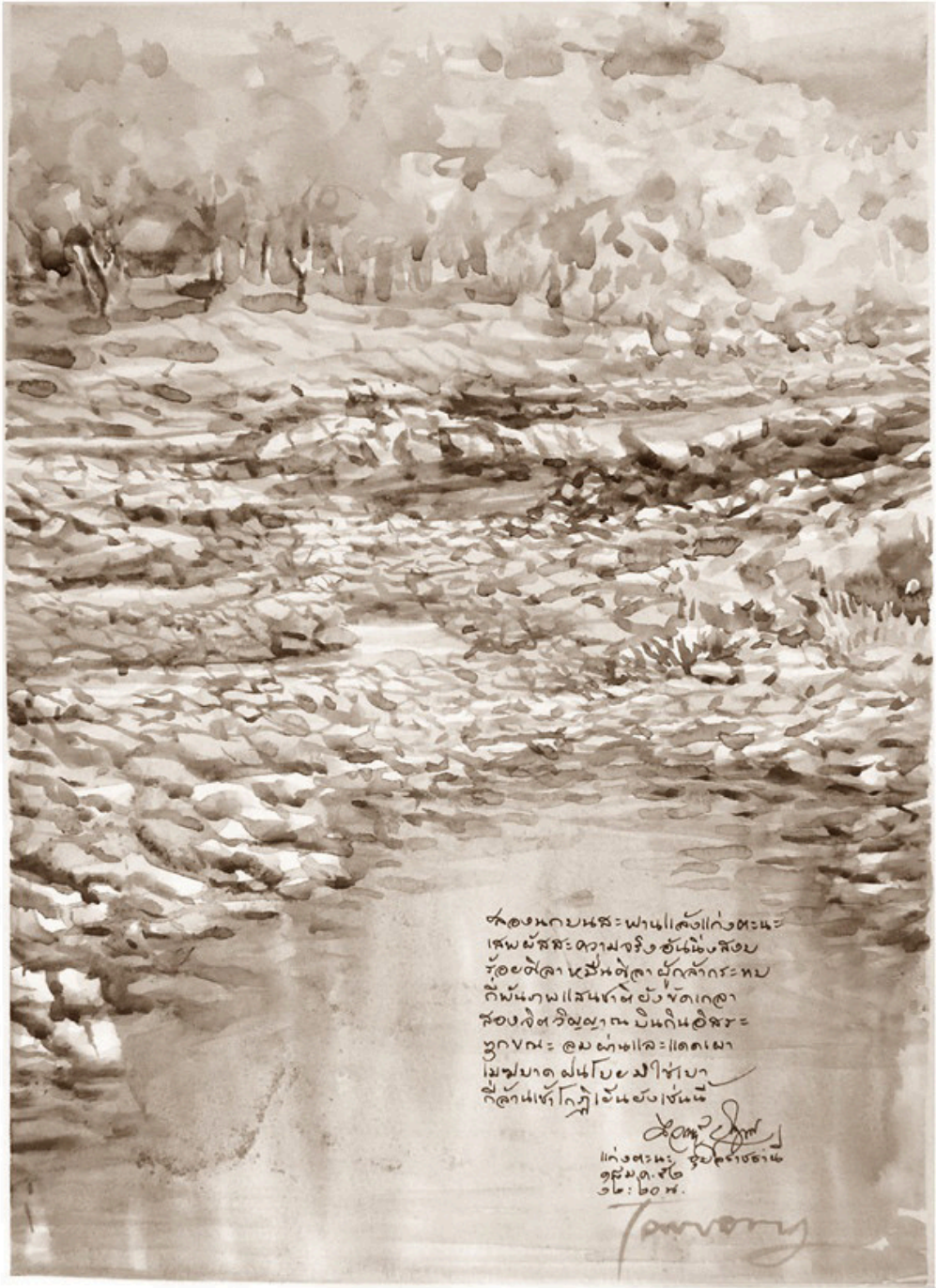
ด้วยรัก อาลัย หัวใจ ทนง โคตรชมพู

"ทนง จำได้ใช่ไหมเมื่อปี ๒๕๕๒ คือสิบปีที่แล้ว เราปรารถนาพร้อมกันว่าจะเดินทางเขียนภาพและบทกวีลงในงานชิ้นเดียวกันด้วยความหมาย 'เสกศิลป์แม่น้ำร้อยสาย' โดยจะเดินทางไปด้วยกัน ไปยังแม่น้ำทุกสายในประเทศของเราและประเทศเพื่อนบ้าน จะตักน้ำแต่ละสายขึ้นมาผสมสีวาด...คุณวาดฝัน ผมเขียนรัก แต่หลังจากเดินทางในประเทศได้แค่เพียงภาคอีสานและภาคกลาง คุณก็ล้มป่วยลง ต้องพักฟื้นยาว เราไม่สามารถเดินทางอย่างที่ตั้งใจนั้นต่อได้อีก

กระนั้นงานเสกศิลป์ฯ ชุดที่เริ่มต้นได้เพียงสองภูมิภาคนั้น ก็ได้มีโอกาสไปแสดงงานถึงประเทศออสเตรเลีย ผมรู้สึกร่วมภาคภูมิใจกับคุณมากกว่าจะพูดคำว่าเรา เพราะโดยพลังแห่งงานอันเปี่ยมด้วยความงามและความรักชุดนี้ หัวใจสำคัญมันอยู่ที่คุณ คือ พลังแห่งศิลปะในหัวใจของคุณที่ต่อสู้กับขีดจำกัดของกายสังขาร จนสามารถสื่อสารความรู้สึกอันแสนสวยงามให้ผู้คนที่ชมภาพสัมผัสได้ บทกวีของผมเป็นเพียงพู่กันเพื่อนที่รักในหัวใจของเพื่อนผู้น้องเท่านั้น

ทนงครับ...คุณคงจำภาพแรกบนสะพานแขวนที่แก่งตะนะวันนั้นได้ เราเริ่มด้วยความอยากปากที่สุด คือกว่าที่เบิร์ดกับหนุ่มจะช่วยกันอุ้มคุณและรถเข็นลงไปยังกลางสะพานก็หลักทุเลมากพอแล้ว มีหน้าชั่วโมงมีนักท่องเที่ยวเดินลงมาบนสะพานแล้วสะพานสั่น คุณก็ยังต้องหยุดวาด ปากที่คาบพู่กันของคุณต้องจืดจอร์อคอย คนเดินเขาไม่รู้ว่าได้ทำความอยากลำบากให้คุณ เขาอยากมาดูคุณวาดภาพ อยากมาชื่นชมผลงาน คุณต้องคอยครั้งแล้วครั้งเล่าให้สะพานนิ่ง จึงวาดต่อได้ แต่ในที่สุดคุณก็วาดภาพนั้นได้สำเร็จ ภาพมุมสูงแก่งตะนะในวันที่เชือนปากมูลกั้นขวางทางน้ำ ท้ายเขื่อนมีเพียงธารน้ำไหลรินไม่มาก แต่ภาพของคุณงามมาก

คุณจำได้ ผมจำได้ เราคุยกันว่า 'เราจะมองภาพนี้ด้วยสายตาของนกสองตัวบนสะพาน' แล้วให้ภาพสีน้ำของคุณเดินทาง ให้บทกวีของผมเดินทาง ต่างคนต่าง

ของนกย่นล = ฟานไคอแก้วตนะ
 เสน่ห์ลล = ความจริงอันไม่สิ้น
 ร้อยล้านมีหัวใจผู้รักกรทพ
 ก็พันภาพลลอันพันดวงจตุกตา
 ลอยลิตวิษณาน บินกันอัสระ
 ชุกวณ = @ ม่วนใจ = ไลดลพา
 ไม่จบขาด ฝนใบไม้ฟ้าเบา
 ที่ด้านซ้ายก็ไฉนยังงั้นนี้

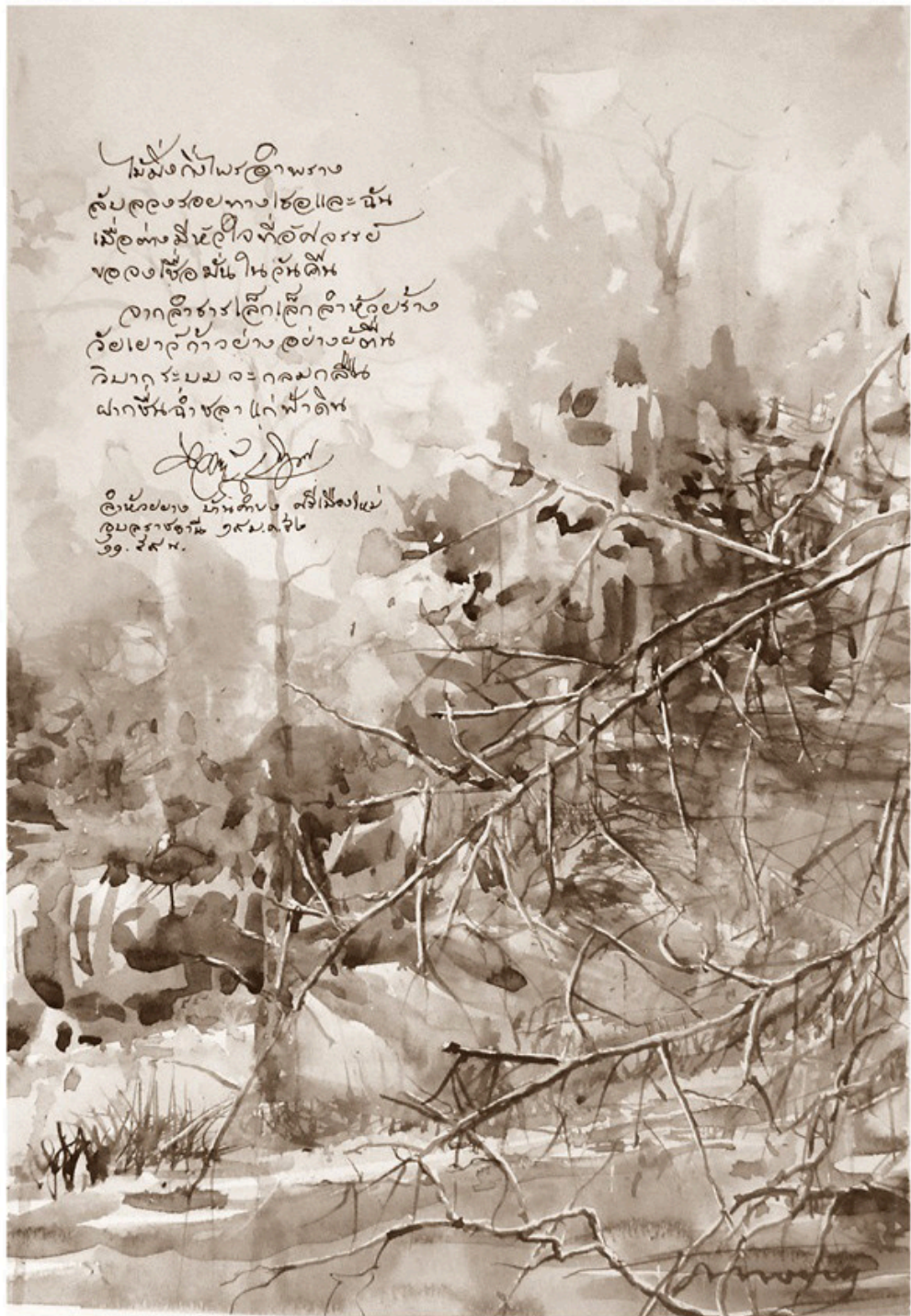
๑๑/๑๑/๑๑
 ๑๑/๑๑/๑๑
 ๑๑/๑๑/๑๑

Tanvany

ไม่มิ่งกับไพรธำพราน
ลับลอบระลอบทางไกลและน่าน
เมื่อผ่านสี่ร้อยปีก็ยังไม่สรบ
ขอลองใช้มือฉันในถิ่นดิน
จากถิ่นธารน้ำใส! ศึกตำน้ำขุ่น
วิลเลาต์ก้าวข้าม ๑๐๐ ปีที่ผ่านมา
วิบากกรรมมรดกคนสมัย
ฝากฉันนำชญาแก่ฟ้าดิน

Signature

เขียนโดย นายคิมบง ศรีเมือง
กรมการช่างศิลป์ ๑๙๘๕
๑๑.๕๙๙

ครุ่นคำนึงถึง 'นัยของทาง' ที่ต่างเดินดิ่งต่ำลงในงานเสกศิลป์แม่น้ำร้อยสายภาพแรก

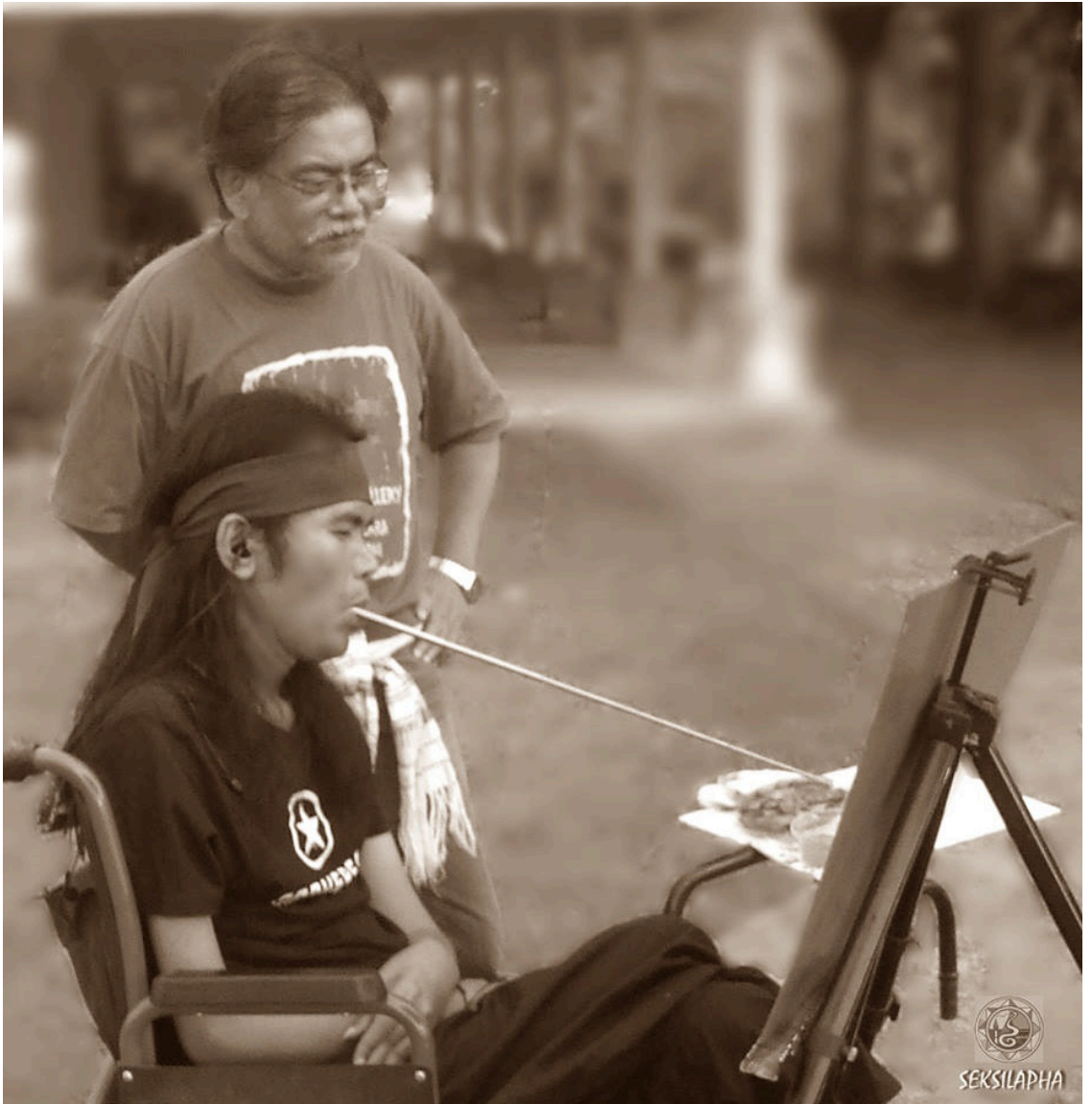
วันนี้ แม้เราไม่สามารถเดินทางต่อให้ครบแม่น้ำร้อยสายด้วยงานชุดนี้ แต่คุณก็ได้เลือกวิธีเดินทางต่อล่องหน้าผมไปแว่วแน่แล้ว โอกาสนี้ผมขออนุญาตนำ 'ภาพ-บทกวี' มาส่งสุดติมรรคาลัยแด่คุณและเพื่อมวลมิตรพี่น้องได้ร่วมรำลึกถึงคุณสักสองภาพ ภาพแรก คือภาพ 'สองนกบนสะพาน' และอีกภาพหนึ่ง 'รางธารห้วยบง' ซึ่งภาพหลังนี้คือร่องธารเล็กๆ ณ บ้านเกิดหลวงปู่มั่น ที่เราตั้งใจอธิษฐานร่วมกันว่า จะเดินตามสายน้ำศักดิ์สิทธิ์สายนี้ ด้วยความเชื่อมั่นใน 'ทาง' ผมจึงฝากแฝงคำว่า 'เชื่อมั่น' ไว้ในบทกวีอย่างจงใจด้วย คือทั้งเชื่อมั่นในทางและเชื่อมั่นในหลวงปู่มั่น

เดินทางโดยสวัสดิภาพครับทง โคตรชมภู

รักคุณ"

ศิวกานท์ ปทุมสูติ

ทุ่งสักอาศรม

เมื่อลมหายใจหยุดลง
ปลดปล่อยจิตวิญญาณสู่เสรี
หมิ่นถ้อยร้อยวจี
คนคนนี่คือ ทนง

ทนง โคตรชมพู
ผู้พิการกายแต่ไม่พิการใจ
ดำรงไว้ในความเข้มแข็ง
อุทิศเรี่ยวแรงแห่งการงานสานศิลป์
ผู้ไม่ยอมจำนนต่อโชคชะตา
ฟันฝ่าขีดจำกัด พัดเหวี่ยงกับจิตใจ
ปล่อยวางอย่างเรียบง่ายและงดงามจนถึงวันสุดท้ายแห่งชีวิต

แต่เพื่อนมิตรที่จากพราวจากกันเพียงทางกาย แต่ใจยังมั่นคงต่อ
กันนิรันดร์ไป

อ้อลาและอ้อลัย แต่ ทนง โคตรชมพู...

สมชัย คำเพราะ

งานค่ายวรรณกรรม ทนงเป็นวิทยากรเจ้าเสน่ห์ที่สุด แฟนคลับเยอะที่สุด
ผู้ชายที่เคยอดมากกว่าอิม กินกระถินแทนข้าวบอ่ยกว่ากินข้าว กว่าจะเป็น
ผู้ชายที่वादโลกด้วยปาก มีชื่อเสียงโด่งดังระดับประเทศ

ครั้งสุดท้ายที่รพ.ท่าบ่อพีไปเยี่ยมคุณ ได้คุยไม่กี่คำ เข้ารุ่งขึ้นตั้งใจไปรำลา แต่
คุณหลับลึกเพราะฤทธิ์ยา

คุณเดินทางไกลโดยไม่มีโอกาสรำลากัน พี่ยังไม่ทันไปนั่งระเบียงบัวตามคำเชิญ
ของคุณเลย

คำพูดประโยคหนึ่งของคุณยังดังอยู่ในหู "ถ้าผมเดินได้เหมือนปกติ ก็ไม่แน่ว่า
จะมีความสุขมากขึ้นกว่านี้"

รักเสมอ นะน้องชาย ทนง โคตรชมพู

ภาณุมาศ ภูมิถาวร

๑ ทนกวาดแต่้มแต่งสร้าง ศิลปะ
ผูกไม้แพ้วพันธะ หยัดสู้
เดิบคงอยู่สัจจะ เห็นสว่าง
นำส่องระหว่างรู้ ไม่แพ้วใจตน ฯ

๑ ลมหวน ให้ไหวเอน คื่นเดือนเพ็ญ ดวงเด่นหน
มากค่า ล้ำล้ำนยล ปรกกายวับ จรัสทอง

๑ ขีดวาด เพื่อเติมแสง แม้นอ่อนแรง แต่ให้ผอง
จักสี เป็นครรลอง ปรคองรับ ปรทบใจ

๑ ทนง โคตรชมพู จักยังอยู่ คู่สมัย
ศิลปะ มิวายไกล ปรระดับด้าว ทนงงาน ฯ๑๐๐

วิชญ แก้ววิชัย (ณ บูรพา)

แม้ไม่มีเรียวแรงไปแข่งขัน
แต่มุ่งมั่นไม่ย่อท้อรอใครช่วย
ปลุกปั้นฝันของตนผลอำนาจ
สำเร็จด้วยความมานะชนะกาย

ใช้ปากคาบพู่กันเสกสรรค์ศิลป์
ตามแต่จินตนาการประสานสาย
จากเส้นขีดเป็นรูปภาพมาเรียงราย
จนเลี้ยงกายเลี้ยงครอบครัวของตัวมา

เอาชนะอุปสรรคเลือดนักสู้
และยืนอยู่อย่างทรนงทรงคุณค่า
ใช้แรงใจเคี้ยวกรำคำชะตา
เด่นสง่าเสกศิลป์แผ่นดินทะนง.

สุมาลี สุวรรณกร

คารวาลัย ทนง โคตรชมพู

(โคลงสารล้านช้างชั้นเล็บ)

๑ ทนง	คงเที่ยงท่า-	ทวยจิตอิสรา
โคตร	อาจองจินตนา	วีรียายงสู้
ชม*	ศิลป์ศรีงามเกื้อ	โลกาไสก้วง
ภู-	ริปัญญาเปิดบ้าน	สรรค์สร้างตั้งผสงค์

๑ จิตร	กรรมนำสุขให้	คนเสพสุนทรีย์
กร	อ่อนลาแสงยัง	สบผสานสีแต้ม**
นัก	สร้างสรรค์พลังก้าว	สวณความลำบาก
สู้	ทะนงทุกข์ท่า	มิท้อถดถอย

๑ ผู้	คนเห็นฮักสู้	ดูเด่นดลใจ
คง	คู่คุณธรรมนำ	ผนึกในศิลป์แต้ม
ค่า	ควรสรรเสริญให้	โลกาจารึก
คน	จักจารจดไว้	ในห้องแห่งกมล

๑ ขอ	ยอมมอบให้	นำสู่แดนสวรรค์
คาร	วะคุณความดี	ส่งสะการดอกไม้
วา	ริโขงของได้	สองอังคารลอยล่อง
ลัย	สู่สรวงสงบล้ำ	เนาเนืองนิจนิรันดร ท่านถ้อย ๗๕ ๑๓๓

ชาตรี เสงี่ยมวงศ์

* ชม : ชม ออกเสียงกลอนถิ่นอีสานเป็น ชม

** สบ : ริมฝีปาก, ปลาย

คืนฟ้าคนทง

ทงโดยมรรคาวิญญานมนุษย์
ผู้่องผุดทางวิถีแห่งสี่สัน
จากเยาว์วัยในภาพคาบพู่กัน
จนวัยวันสานทอต่อศิลป์

คือชีวิตเรียบง่ายหัวใจทง
คือผู้คงมั่นในหัวใจศิลป์
คือผู้มีมานะขณะจินต์
คือผู้มาจากดินกลับสู่ฟ้า

การวะและอาลัยในการจาก
พบและพรากคงความดีที่คุณค่า
วิริยะ มโนทัศน์ด้วยศรัทธา
ด้วยสายตาวาระธาตวาดแสดง

ฟากฟ้ามารับฝั่งไปยังฟ้า
คืนมรรคาส่งครูสู่หล้าแหล่ง
คนบนฟ้าจะประจักษ์ด้วยฮักแพง
สว่างแจ้งสู่มรรคากลับฟ้า...ทง

โขงรัก คำไพโรจน์

แสงแดดอ่อนตอนที่ที่หนองคาย
อ้ายรู้ดีในที่ทำตามประจักษ์

จากพี่ชายได้มาถึงซึ่งน้องรักษ์
ให้น้องรักงเดินไปตามไฟฝัน

คนทุกคนล้วนแล้วต้องเดินทาง
ลุกขึ้นสู้ด้วยหัวใจไปคู่กัน
(กำลังใจจากอ้ายทงในวันที่พบกันผ่านมา)

ความอ้างว้างทางที่ไปในใจนั้น
สองมือนั้นมันด้วยเท้าเข้าประชัน

ปากยังแกร่งแรงใจกายยังสู้
ไม่ย่อท้อต่อชะตามาโรมรัน

ให้โลกรู้ผู้ทงองอาจฝัน
ใจยังมันมันทรวงคงคู่กาย

แสงแดดอ่อนตอนที่ที่หนองคาย
ให้ไปดีที่สมสุขทุกข์วางวาย

ทุกหัวใจมามอบให้ไม่ขาดสาย
ให้พี่ไปสู่ภพภูมิคุ้มวิมาน

" เวลากาลขับขานรับการกลับมา
คุณความดีที่อ้ายทำปรารถนา
(ไปดีสมสุขครบอ้าย)

หยาดน้ำตาลาภูกันแล้ววันนี้
สุดขอบฟ้ามามอบให้ใจทง "

ประทีปแซมไพร

○ ชายผู้ทรง ฦ ฦรณึ
พูกัันแะแปรงสีสะบัตฝึน
ม่มีขั้อจำกัตมัตผุกพัน
ผู้สร้งสรรค์สายร้งฤดูใจ

○ เสลาภาพลวดลายป้าดป้ายแสง
เจิตแจรงพราวพริ้มพลิวไหว
แต้มลมฝ่านแดดเผาฝนเนาไพร
ท้งหัวเราะร้งไห้ในชีวิต

○ เพราะหัวใจที่ม่เคยยอมแพ้
ด้วยศรัทธาแน่วแน่อันศักดิ์สิทธิ
ปล่อยจินตนาการทุกธารทิต
รอยย้มสู้จุมพิศถึงร้งอรุณ

○ ทนงใจไปให้สุดปลายปีกฝัน
คนหัวใจตะวันสะอาดอุ่น
ฉายฉานอาบแต้มศิลป์ลึ้มอัมบุญ
สนองคุณธรรมชาติवादฝันซึ่ง

○ หยิบอากาศ,ดิน,น้ำและไฟ,ลม
แล้วเพาะบ่มจักรวาลขณะหนึ่ง
ในว่างเปล่าก้องขานกาลรำพึง
เขียนฝากถึงโลกเราอันยาวนาน

○ เขียนกลอนแต่ "พื้ทงง โคตรชมพู"
จักคงอยู่คุณค้ำมหาศาล
ถึงแดดโศกดินเศร้าเงาร้าวราน
ยังสร้างแรงบันดาลใจไม่ยอมแพ้..ฯ:

มหา สุรารินทร์

โอกาสที่ชีวิตมีให้ และที่ได้ให้โอกาสกับชีวิต

ทงนั้งอยู่บนรถเข็นรอให้สัมภาษณ์รายการโทรทัศน์ มองมาเห็นผมที่เพิ่งขึ้นไปบนตึกชั้นสองของอาคารบางกอกโพสต์ ผมและเขาต่างไม่ได้คาดหมายว่าจะได้พบกันที่นี่ หลังยิ้มทักทาย ทงนงเยกหน้าบอก “อ้าย เดียวไปกินก้อยกัน”

ทงนงชอบกินก้อยเนื้อ อันนี้เป็นที่รู้จักดี ไม่ได้หิบบหรือซ้อนใส่ปากด้วยตัวเอง เขามีคนคอยป้อน มือและแขนของเขาใช้งานไม่ได้มานานแล้ว ชีวิตบีบบังคับให้เขาต้องใช้ปากคาบพุ่ก้นวาดรูป กลายเป็นเอกลักษณ์แห่งทักษะของศิลปินที่ไม่เหมือนใครในเวลาต่อมา

จบงานวันนั้น ผมมีธุระอื่นต้องรีบกลับ ไม่ได้ไปกินก้อยเนื้อและสนทนากันตามที่เขาเอ่ยชวน ผ่านไปแปดปีเต็ม ไม่นึกว่านั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่ผมกับทงนงได้เห็นหน้าค่าตาและพูดคุยกัน

ช่วงที่ครูสลาทำค่ายเยาวชน นอกจากตามหานักแต่งเพลงแล้ว ฟังเอาการวาดรูปและงานเขียนเข้าไปด้วย ผมกับทงนงต่างเป็นวิทยากรรับเชิญ ชีวิตเปิดโอกาสให้เขาพูดคุยแลกเปลี่ยน ทั้งในวงก้อยเนื้อและตามโต๊ะอาหารที่เจ้าภาพพาไปเลี้ยงสรวลเสเฮฮา และอ้ากันอย่างสนุกสนานสุดเหวี่ยง

ทงนงรู้ว่าผมเคยไปใช้ชีวิตช่วงวัยเยาว์ที่อำเภอศรีเชียงใหม่หลายปี ตอนผมให้หนังสือให้เขาไว้เป็นที่ระลึก เขาชวนไปบ้าน “อย่าลืมกลับไปเยี่ยมบ้านเก่าเด้ออ้าย ผมสืได้ ให้รูปไว้เป็นที่ระลึกบ้าง”

ผมนึกถึงด่านหนองสองห้อง ท่าบ่อ และศรีเชียงใหม่ ตั้งใจไว้สัก ๆ ว่าสักวันจะได้เดินย้อนรอยวัยเยาว์ของตัวเอง และถือโอกาสไปกินก้อยเนื้อกับทงนงด้วย คราวนี้คงได้พูดคุยกันยาว ๆ โดยไม่มีภารกิจอื่นมาคั่นกลาง

จนแล้วจนรอด ผมยังไม่ได้ทำตามที่ตั้งใจไว้สักที

ทงนงพูดเสมอว่าชีวิตของเขาเหลืออยู่ไม่มาก บนเวทีที่ถูกเข็นขึ้นไปพุดน้ำเสียงของเขาดูเศร้าสร้อยไปบ้าง แต่นั่นก็แค่ฉากหน้าของชีวิตผ่านคำบอกเล่า น้ำเสียงและท่วงทำนองขับเน้นเรื่องราวของเขาให้แจ่มชัด และที่สำคัญ มันได้ส่งพลังอันเอกอุต่อคนอื่น ๆ

นอกจากวาดรูป ทงยังเป็นนักพูดที่มีเสน่ห์ และร้องเพลงได้ไพเราะกินใจ หยอดลูกอ่อนสลบเป็นท่าไม้ตายไม่แพ้พระเอกลิเกหรือนักร้องลูกทุ่ง ผนวกกับเสน่ห์เฉพาะตัวของศิลปิน สาว ๆ จำนวนไม่น้อยผลอตตัวบรรจุเขาไว้ในใจโดยไม่รู้ตัว

ชีวิตที่ต้องถูกคนอื่นเซ็น และบางครั้งก็อึดขึ้นรถลงเรือ ทงเคยชินและรับสภาพได้อย่างหน้าชื่นตาบาน ไม่มีที่ท่าหม่นเศร้าหรือน้อยใจต่อข้อจำกัด พุดคุยและหัวเราะร่วมกับคนอื่น ๆ ได้อย่างเท่าเทียม และเสมอภาคในความสุข

ทุกครั้งที่ร่วมทาง ทงได้ให้ข้อคิดกับผมด้วยปรัชญาที่เขาเองก็ไม่ได้ตั้งใจ คนเราไม่ได้เกิดมาเพื่อรับใช้ชีวิต เป็นชีวิตต่างหากที่ต้องรับใช้เรา ทั้งความมุ่งมั่น อดทน และงานสร้างสรรค์ที่ได้ทำ มันหลั่งไหลออกมาจากชีวิตที่เราใช้ไปในทุกนาที่ ข้อจำกัดต่าง ๆ ไม่ใช่ข้ออ้างหรือเงื่อนไข แต่เป็นสิ่งที่ต้องก้าวข้ามและเอาชนะแล้วไม่เอ่ยถึงมันให้สิ้นเปลืองเวลาอีกต่อไป

ชีวิตจะยืนนานแค่ไหนไม่สำคัญ สำคัญที่วินาทีเบื้องหน้า เราทำอะไรได้ และได้ลงมือทำตามความมุ่งมาดปรารถนา

ไม่มีอะไรที่ต้องเสียใจ ทงได้ใช้ชีวิตอย่างทรงคุณค่า ทั้งการเป็นผู้หยิบยื่นแก่คนอื่น และสร้างสรรค์งานอย่างที่ใจต้องการ ในฐานะเพื่อน ห้ามไม่ได้ที่ต้องรู้สึกอาลัย ใจหาย และเศร้าลึก

ผมยังไม่ได้ไปเยี่ยมเขาถึงบ้าน ไม่ได้กินก๋วยเตี๋ยวและสนทนากันยาวข้ามคืน สำหรับคนผู้หนึ่งที่เกิดมาบนโลกใบนี้ ทงไม่มีอะไรที่ต้องเสียดาย เขาได้ใช้โอกาสในชีวิต มากกว่าที่ชีวิตได้ให้โอกาสเขา เก็บเกี่ยวความสุข ควบขับแรงบันดาลใจ พรั่งพรั่งงานสร้างสรรค์ทุกนาที่ขณะที่ยังมีลมหายใจ

เป็นทงที่ทรณะง ไม่ว่าจะนั่งอยู่บนรถเข็น หรือยืนหยัดด้วยขาสองข้าง ทงสามารถสบตาได้กับทั้งมนุษย์ อมนุษย์ เทวดา นางฟ้า ในทุกมิติทุกภพและทุกสากลโลก

ประชาคม ลุณาชัย

พู่กันปาดป้ายคล้ายชีวิต ในเส้นสีมีความคิดและจิตใจ : ทนง โคตรชมพู

บรรจงเสกปาดป้าย	ภาพชีวิต
จิตสั่งตามความคิด	นิมิตรสร้าง
จินตนาอิสราสิทธิ์	ศักดิ์ยิ่ง ตะวันวา
ศิลปะแตกกิ่งสร้าง	ดอกไม้ไหวตาม
วามวาบแลซาบซึ่ง	ไอศวรรย์
อดีตเชื่อมปัจจุบัน	แก่นแก้ว
มณีระยิบพริบพรายฝัน	บรรเจิด
อุปสรรคทางตากแผ้ว	เพริศรุ่งอุษาคเนย์
หักเหเสน่ห์เกล้า	เนาว์นาน
ชีพเปล่งพลังปราณ	เคลื่อนเข้า
ศานตีสิบเบิกบาน	หมายมุ่ง
ผจญรุกสุขเศร้า	เคี้ยวกล้าผ่านวัย
หทัยปณิธานหวานล้ำ	ดรุณศิลป์
ไฟฟุ้งลมยลยิน	แม่น้ำ
ดินแห่งแหล่งแยกดิน	แตกตั้ง พิภพราน
จึงควบรวมแรงยำ	แต่งแต้มโลกสวย
อำนวยการอบอุ่นเอื้อ	ธารโตรก
ปกติวิสัยโสภ	สุขสิ้น
กลบเคลื่อนเลื่อนวิโยค	ยากกลบ อาบแก้ม
ไหลหลังกระทัดดิน	เกลือกกลิ้งปฐพี

วารีและฟากฟ้า	เวียนวน
สมดุลงภาพคน	อยู่เหี่ยว
อมตะณแห่งหน	ไหนเล่า วิญญาณ
เริงร่ำแสงส่องเช้า	ย่ำเช้าอัสดง

ทนาง คงหยั่งผู้	แกร่งกาล
โคตร หนุ่มสืบศิลป์สาน	นักสู้
ชม ชื่นชีวาخان	ขับแว่ว
พู พรั่งพร้อมกอบกู้	หยั่งรู้ศิลปะสมัย

“จักรวาล บันดาลใจ”

หนาวหัวใจศิษย์ คิดถึงครู

ฉันเป็นเพียงเด็กหญิงตัวเล็กๆ ที่ได้รับโอกาสทำในสิ่งที่รักและศรัทธาในคุณครู วิทยากรทุกท่าน ณ ค่ายอัจฉริยะไทย – ดนตรี “จุดประกายความใฝ่ฝัน เพาะเมล็ดพันธุ์วรรณกรรม”

สถานที่สร้างฝันเป็นจริง โรงเรียนท่าตูมประชาเสรมวิทย์ อ.ท่าตูม จ.สุรินทร์ วันและเวลา เพาะเมล็ดพันธุ์วรรณกรรม 22-23 ก.ค.2549 ผู้สร้าง ผู้สาน ผู้ต่อ ผู้เติม คำว่าฝันให้กลายเป็นจริง “กองทุนศิลปินครูบ้านป่า สลาคุณวุฒิ”

ครูทอง โคตรชมภู ท่านอยู่ฐานศิลปะ ฉากสนทนา แววดาที่อ่อนโยน สิ่งที่ท่าน สื่อออกมาผ่านการสนทนาภาพ จากความสามารถที่ออกจากจิตใจที่เข้มแข็ง ครูสามารถ ทำในสิ่งที่ครูรัก กระทั่งประสบความสำเร็จ ปลายพู่กันครู ค่อยๆวาดลงบนกระดาษ สื่อ ความหมาย ความงดงามผ่านสายตาครู สู่สายตาศิษย์ ภาพที่ออกมาจากหัวใจ ปลาย พู่กันที่แต้มสีลงกระดาษขาวของครู ที่บรรจงจรดพู่กัน ฉันรู้สึกทั้ง ยินดี และ ประทับใจ งานศิลปะหลากหลาย तरह

ฉากชีวิต ที่กำหนดกฎเกณฑ์ครู น้ำตาศิษย์ไหลลงอาบหัวใจ ตอนนี้ลมแรง ฝน ในใจตกหนัก ฉันหนาวหัวใจ จากการบอกร่างไม่มีวันได้อำลา

ครูจะอยู่กับฉันเสมอ ฉันบอกใจตัวเอง เวลานี้ครูหลับพักผ่อนแล้ว...แต่ฉันก็ยัง คงหนาวหัวใจ

รักและศรัทธา

ภครนนท์

เจอกันครั้งแรก ๆ ในค่ายกิจกรรมอะไรซักอย่าง

ตกกลางคืนนอนบ้านหลังเดียวกัน

แแกนอนในห้อง พวกผมนอนกองกันนอกห้อง

วันนั้นคนนอนนอกห้องกรนเสียงดังมาก

ตื่นเข้ามา คำถามแรกจากบณวีลแชร์คือ

"ไผ่สั่งมากรนเสียงดังและมือคีน"

ผมตอบกลับไปว่า

"เจ้ายังว่านอนในห้องได้"

ช้อยนี่ อยู่ข้างหูช้อยนี่ เจ้าอย่าฟ้าวจ่มก่อนช้อย ฮ่วย"

..... ฯลฯ.....

เจอกันครั้งหลังสุดคือไปเยี่ยมแกที่บ้านที่ทำบ่อ

พอเจอหน้ากัน คำถามแรกที่แกถามผมคือ

"ยังเดินทางอยู่ไหม้?"

ผมแอบกลืนลูกสะอึกลงไป ในคอก่อนตอบกลับไปว่า

"ใช่ ผมยังเดินทางอยู่"

ทำให้ผมรู้ว่า ถึงร่างกายแจะอยู่กับเตียง

พูดไม่มีเสียง ต้องอาศัยพิมพ์ข้อความขึ้นจอเวลาตอบโต้

แต่หัวใจแยังเดินทางอยู่ทุกชั่วขณะ

เป็นการเดินทางภายใน

ในประกายตาของคนนอนติดเตียง

ยังมีประกายแจ่มใสเปี่ยมพลังและความหวัง

แล้วเพลงสู่ขวัญหัวใจก็แว่วมา

คิดถึง.... ทนง โคตรชมพู ชายผู้ไม่ยอมแพ้

ชวนากร จันนาเวช

ไม่มีดอก สิ่งใดใด อยู่คำฟ้า
จักกลับสู่ พสุธา เป็นผุยผง
แต่ชื่อครู ยังอยู่ ยิ่งยืนยง
เด่นดำรง ทรวง โลกรับรู้

ปาก ฟู่กัน เสกศิลป์ สร้างสืบสาน
ทนตราตรา สู้สังขาร มีอดสู
คือเอกหนึ่ง ซึ่งดำรง และเป็นอยู่
คือทวง โคตรชมภู ครูทรวง

เมืองแคน อีสระธรรม

ชื่อที่อ้าย’นงตั้งให้ผมและเรียกติดปากคือ “ไกโง้น”

เวลาไปเป็นวิทยากรในงานค่ายๆ ต่างๆ

ไม่กี่เดือนก่อนก็เพิ่งไปเยือนอ้ายนงที่ทำบ่อ

.....

หลายวันมานี้ ไม่เห็นอ้ายนงคุยหยอกล้อกันทางข้อความ

เหมือนเคย เพิ่งเปิดเฟซบุ๊กดูเมื่อเช้าและทราบข่าวว่าอ้ายนง

จากไปเสียแล้ว ..

.....

ขอให้ดวงวิญญาณ อ้ายนง “ทงโคตรชมภู “ ศิลปินผู้มี

หัวใจอันดีงามไม่เคยคิดร้ายทำร้ายใคร มีแต่สิ่งดีดีและ

มิตรไมตรีแต่พี่น้องผองเพื่อนและทุกคน เดินทางสู่สุคติและ

ภพภูมิที่ดีนะครับ ขอให้พระรัตนตรัย คุณงามความดีนำทาง

และปกป้องคุ้มครองแด่ครอบครัวอ้ายทง

ด้วยรัก ศรัทธา และอาลัยยิ่ง

จากน้อง “ไกโง้น”

วสุ หัวทนาย

ครับอ้าย

ชมภู ยิ่งใหญ่ใจทนาง

ขยับเขยื้อนเคลื่อนโยยก
ร้างระบม-ลมโบก
ประดับโลกหนึ่งขณะ..ชนนง

คงปลายค่าปีกคลี่ปรก
ย้าย้าหียบยก
ลมบก-ระบายร่ายระบำ

เพราะพริ้งฤดูพรุพรา
ทบทุงเถื่อนถ้ำ
ยั่งค้ายั่งค้าย้าคิด

ดอกใจบานผลิจิตร
ในเรานิรมิต
ชีวิตสลักเสลางามสล้าง

ละลายเรื่อรอกอร้าง
ร่าเริงรุ่งราราง
ชนนงคองค่าง คาใจ

สัมผัสสัมผัสพันซ์ซิปไพร
ไมไกล้ไมไกล
เราได้ระตะระดา

บอกฝันบอกใฝ่เบิกฟ้า
ไต่ถึงตริงตรา
เสาะหาสู่แห่งแสงหอม

เด็ดดอกดวงดาวดมดม
ทะนุถนอม
กล่อมขวัญฟ้าดินวิญญาน

อิสระสำเร็จสำราญ
อนันตกาล

เพลงนกขับขานผ่านโลก

ขยับเขยื้อนเคลื่อนโยยก
ร้างระบม-ลมโบก
ประดับโลกขณะหนึ่ง ชนนง

ทนาง - ชีวิตหียบยก

โคตร - ควรสาธก

ชมภู - ยิ่งใหญ่ใจทนาง .!

ปณิธาน นวการพาณิชย์

กราบอำลา ทนง โคตรชมภู
นักสู้ชีวิตผู้สร้างสรรค์
ปากเพียรทุ่มเททั้งชีวิต
งานศิลป์งามก้านลแต่โลกเราๆ

วสันต์ สิทธิเขตต์

พลังแสงแห่งไฟศิลป์

ไฟศิลป์สว่างแสง
ส่องสำแดงด้านภายใน
แผ่พรายประกายไกล
สะท้อนฝันบรรเจิดงาม

"ทนาง โคตรชมพู"
ยอดนักสู้ผู้ลือนาม
ย่าฝ่าป่าดงหนาม
พิการกาย,ใจนักรบ

วิญญานศิลปิน
หลังไหลรินมิรู้จบ
จรสู่สัมปรายภาพ
ผลงานฝากฝังแผ่นดิน

ศักดิ์ศรีแห่งผู้สร้าง
งามไกลกว้างมิรู้สิ้น
จักรวาลขานยลยิน
ศิลปินนาม "ทนาง"

เสรี ทศนศิลป์

“ในวัยหนุ่มวัยแห่งการแสวงหา บทเรียนบางอย่างต้อง
แลกมาด้วยความเจ็บปวด แต่ก็คุ้มค่าเสมอในบท
ทดสอบนั้น เพราะมันทำให้ฉันยิ้มได้อย่างสมศักดิ์ศรี
ของคำว่ามนุษย์”

ทงง โคตรชมพู

๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

ประวัติ “ทง โคตรชมภู”

อาจารย์ทง โคตรชมภู เป็นศิลปินชาวไทย ศึกษางานศิลปะ และวาดภาพโดยใช้ปาก ทงเป็นชาวจังหวัดหนองคาย มีได้พิกการแต่กำเนิด ทว่าแขนขา กลับเริ่มใช้การไม่ได้ตั้งแต่เล็กๆ ทงเริ่มศึกษางานศิลปะวาดภาพด้วยปากด้วยตนเองตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523

เกียรติประวัติ

ด้านผลงาน หรือประสบการณ์ทางการอนุรักษ์/สร้างสรรค์/เผยแพร่

พ.ศ. 2540 – 2546 วิทยากรบรรยายและสาธิตการสร้างงานตามสถาบันต่างๆ ทั่วประเทศ

พ.ศ. 2541 – 2546 วิทยากรพิเศษสอนศิลปะให้กับโครงการ ART FOR ALL คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2542 วิทยากรพิเศษร่วมบรรยายกับอาจารย์เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์ ณ องค์การสหประชาชาติ

พ.ศ. 2542 นิทรรศการศิลปะกลางแจ้ง งานมหกรรมกีฬา FESPIC GAMES มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต

พ.ศ. 2543 วิทยากรร่วมบรรยายเรื่อง บทบาทของคนพิการไทย ที่หอประชุมใหญ่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2544 วิทยากรบรรยายร่วมกับศิลปินแห่งชาติ เรื่อง ศิลปะแนวทางใหม่ในการพัฒนาชีวิต ณ หอประชุมใหญ่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2544 ร่วมแสดงงานนิทรรศการ ACCENTURE ครั้งที่ 1

พ.ศ. 2545 เข้าร่วมทดสอบสี ศิลปากรประดิษฐ์ กับจิตรกรชั้นนำของประเทศที่โรสกาเดิน เอโพรม รีสอร์ท สวนสามพราน จังหวัดนครปฐม

พ.ศ. 2543 – 2545 อาจารย์สอนศิลปะพิเศษให้กับโรงเรียนชุมชนบ้านถ่อน
พ.ศ. 2545 วิทยกรพิเศษสาธิตการสร้งงาน และบรรยายเรื่องใครว่าคนพิการ
ไม่มีเสน่ห์ ในวันคนพิการสากล ณ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย
พ.ศ. 2545 – 2546 อาจารย์สอนศิลปะให้กับกลุ่มผู้พิการรุนแรง ของสมาคม
คนพิการรุนแรง จังหวัดนครปฐม
พ.ศ. 2546 ร่วมแสดงงานนิทรรศการทดสอบสี ศิลปากรประดิษฐ์ ของ
มหาวิทยาลัยศิลปากร
พ.ศ. 2547 ร่วมแสดงงานนิทรรศการ ACCENTURE ครั้งที่ 2
พ.ศ. 2548 แสดงงานนิทรรศการเดี่ยว ปากเสกศิลป์ (Miracie of Art) โรงแรม
สยามซิตี
พ.ศ. 2551 แต่งเพลงสู้ขวัญหัวใจ ขับร้องโดยต่าย อรทัย ชุดที่ 6 คนในความ
คิดฮอด

ด้านรางวัล/เกียรติคุณ ที่ได้รับการยกย่อง

พ.ศ. 2540 ได้รับโล่พระราชทานคนพิการดีเด่นประจำปี 2540 จากสภา
สังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
พ.ศ. 2544 รางวัลอันดับ 1 เหรียญทอง จากการแสดงศิลปกรรม THE HEBE
RANSFORD MEMORIAL MELBOURNE AUSTRALIA
พ.ศ. 2556 รับโล่ประกาศเกียรติคุณผู้มีคุณูปการด้านภาษาและวรรณกรรม
ไทย ในวาระวันภาษาไทยแห่งชาติ จาก คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม

ด้านการบริการชุมชน สังคม

พ.ศ. 2523 – 2530 ทำสื่อการเรียนการสอนให้กับโรงเรียนตามชนบท
พ.ศ. 2537 – 2546 เอื้อเฟื้อภาพเขียนให้กับกลุ่มจิตรกรสร้างสรรค์ด้วยปาก
และเท้า พิพิมพ์เป็นโปสการ์ดจำหน่ายทุกปี

พ.ศ. 2544 – 2546 มอบภาพวาดให้กับโครงการ ART FOR ALL ประมุขหารายได้สนับสนุนโครงการ

พ.ศ. 2544 เอื้อเฟื้อภาพให้กับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พิมพ์เป็นโปสเตอร์เนื่องในวันขึ้นปีใหม่

พ.ศ. 2545 ร่วมเป็นตัวแทนสมาคมคนพิการโคราช ในการวาดรูปเป็นของขวัญวันเกิดครบรอบ 48 ปี ของ ฯพณฯ นายสุวัจน์ ลิปตพัลลภ เนื่องจากการที่ท่านได้ตั้งกองทุนให้กับสมาคมฯ

พ.ศ. 2546 มอบภาพเขียนสีน้ำมันให้กับสภาวัฒนธรรมจังหวัดนนทบุรี เพื่อเป็นการส่งเสริมสนับสนุนศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น

พ.ศ. 2548 มอบภาพเขียนสีน้ำมันให้กับ “กองทุนศิลปินครูบ้านป่า สลาคุณวุฒิ” เพื่อประมุขหารายได้ให้กับกองทุนฯ.